



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionvm,
Qvas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

Quae persecutiones apud Persas extiterint. Cap. 9

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

DE VARIIS PIORVM

stra quæ nostra sunt. Et per annos 30. fracto Danubij limite, in medijs Romani imperij regionibus pugnabatur. Aruerunt vetustate lachrymæ. Præter paucos senes, omnes in captiuitate & obsidione generati, non desiderabât quam non nouerant libertatem. Quis hoc credet? quæ digno sermone historia cõprehendit? Romam in gremio suo, non pro gloria, sed pro salute pugnare? Imò ne pugnare quidẽ, sed auro, & cuncta supellectile vitam redimere? Quod non vitio Principum, qui vel religiosissimi sunt; sed scelere semibarbari accidit proditoris, qui nostris contra nos opibus, armauit inimicos.

Quæ persecutiones apud Persas extiterunt.

CAPVT IX.

Augst. lib. 1. de consen. Euange. cap. 32. Amb. lib. 2. in Lucã cap. 5. lib. 3. Tripart. histor. ca. 1. Et Theodor. lib. 1. ca. 22. Lib. 10. Ecclesiast. histor. cap. 9. & 10.

AT quoniam Christiana religio minimè sese intra Romani Imperij fines continuit, sed ad Barbaras quoq; gentes, & illius vel maximi Imperij aspernatrices penetrauit; vt latius Roma præesset religione diuina, quam terrena dominatione præfuerat, enarrare longum foret, quas illic persecutiones pij perpessi sint, vel regum adhuc infidelium iussu, vel furore populari. Vt enim Indos Iberosque Caucasios præteream, qui Constantini tẽpore Christiani dogmatis rudimenta susceperant, magna Persarum reges tyrannide in Christi membra sæuierunt. Cum enim procedente tempore, ecclesias & sacerdotes, omnisque ministros ordinis habere cœpissent, neq; id Magi ferre possent, qui Persarum religionem, velut quædam sacerdotalis tribus, per successionẽ generis ab initio sibi commissam, acceperant; excogitata sunt ad nouam religionem exturbandam molimina. Accedebat autem ad Magorum conatus Iudæorum etiam industria, quam facillè naturale in Christianos odium acuebat. His igitur adnitentibus instituitur apud Saporem regem accusatio, aduersus Simeonem Archiepiscopum Seleuciæ & Ctesiphontis, ciuitatum in Perside regalium, tanquam is regia consilia Romanis hostibus detegeret, regnoque toti perniciosus esset. Qua accusatione credulis nimium auribus à rege suscepta, non modò Christianos exactionum oneribus Persæ premunt, verum etiam sacerdotes ministrosque Dei gladijs minacibus perimunt, ecclesias subuertunt, vasa omnia sacra diripiunt, Simeonem

meonem comprehensum ferroque vinctum ad regem vsque perducunt. Cuius quidem, quid opus est multis enarrare inuictam fortitudinem? quando neque blandimentis promissionum, neque tormentorum mortisque minis adduci potuit, vt Solem, quem pro Deo Persæ colunt, adoraret? sed & cum multos haberet alios suæ constantiæ imitatores, omnes ad subeundam pro Christo mortem cohortabatur, eiusmodi sermonibus. Vitam quidem esse veram, sic mori; mortem verò tetram atque manifestam, Deum negare: sed & paulò post, etiam nullo perimente, vtrò mortem venturam esse. Nimirum quod Cyprianus ipse sic dixit, Si mortem possemus euadere, meritò mori timeremus: porrò autem cum mortalem mori necesse sit, amplectamur occasionem de diuina promissione & dignatione venientem, & fungamur exitu mortis cum præmio immortalitatis; nec vereamur occidi, quos constat quando occidimur coronari. At regis furor eò quoque postea progressus est, vt per vniuersam Persidē occidi iuberet eos, qui se profiterentur esse Christianos. Itaque sanguis vbique piorum fundebatur, dum alios quidem Magi celatos reperirent, alij verò prodirent vtrò, seseque ad mortem offerrent, ne tacurnitate Christum negasse viderentur. Denique scriptum reperitur, eorum qui tunc martyrio coronati sunt virorum ac mulierum, fuisse milia quasi sedecim. Multo quoque post regnate Idigerde, & mox rursus filio eius Gororane succedente, varijs suppliciorū generibus, pios excruciauit Gentilium in Perside ferocitas, commota subuersione Pyraei (sic enim ipsi flammæ delubrum vocant) quam Audæ, seu vt alij Abdæ episcopi, magnus aduersus impietate zelus effecerat. Iussus enim quod subuerterat reedificare, noluit, quiduis perpeti paratior, quàm id cõmittere, vt impiam superstitionem honorasse videretur. Tale enim quidpiam existimabat esse, edificare templum igni, quale ipsum ignem adorare, hinc igitur tempestas sumens initium, sæuissimè ferocissimeque in pietatis cultores intumuit. Quis autem supplicia memorans non horrescat? Aliorum enim manibus, aliorum dorsis, pelles detraxere; aliorum capita à fronte ad mentum vsque nudarunt cute. Multos lacubus accuratè obturatis, manibus pedibusque ligatis, incluserunt, collecta eòdem glirium multitudine, qui corpora cum alius nõ sup-

Lib. 4. epist. 6.

Lib. 3. Tripart. histor. cap. 2. Theodoretus lib. 3. cap. 39. & lib. 10. Tripart. cap. 30.

DE VARIIS PIORVM

Prosper par.
3. de promif.
& predic.
cap. 34. Vide
& lib. 11.
Tripart. hift.
cap. 15. Et
August. lib.
18. de ciuita.
cap. 52.

Nicephorus.

peteret cibus, depafcerentur. Trigintaque iugiter annis fluctuatio illa dura permansit in Perfide, ab ipsis Magis velut procellis quibusdam agitata. Meminit D. Prosper fauientis suo tempore persequutionis in Perfide, quæ (vt arbitror) ipsa est quam modo paucis attigimus. Nostris, inquit, temporibus apud Perfes persequutionem factam nouimus, imperate Arcadio religioso & Christiano principe, qui ne traderet ad se confugientes Armenos, bellum cum Persis confecit: eo signo. Antequam potitus victoria, iam coeuntibus in præliū militibus, aereæ cruces in vestibus paruere. Vnde etiam victor auream monetam cum eodem signo crucis fieri præcepit, quæ in vsu totius orbis, & maximè Asia, hodieque persistit. Hæc apud D. Prosperum. Diu verò Persidis reges (tametsi Christianū subinde aliquem intercessisse non ignoremus) tenebras Gentilitatis amauerunt, ex ipsisq; tum intra regni proprii fines, tum extra, Christianis graues molestique fuere. Namque & Anastasio imperante Cabades, Christianos quosdam qui erant in Perfide, poplite enervauit, qui postea nihilominus rectis gressibus ambularunt. Extremis etiam Phocæ Imperatoris seu tyranni potius, & Heraclij primis temporibus aduersus Romanam rempub. Persæ grauissima bella gerentes, rege impiissimo Cosdroa multas breui prouincias, ipsamq; adeò Hierosolymā, caelis (vti à quibusdam est traditū) nonaginta Christianorū militibus, Romanis eripuerunt: & disijcientes Ecclesias, sacraq; omnia indignis modis prophanātes, inter sacrorū ornamenta locorum, etiam vexillum Dominicæ crucis auexerunt; quod annis circiter quatuordecim, postquam venisset in potestatem Persarum, Heraclio imperate receptum est. Huius enim Imperatoris egregia virtus in obterendis Persis per sex annorū spacium mirabiliter enituit. Sanè quia religionis Christianæ superbissimum hostem Cosdroam vinci posse non existimauit, nisi crucifixi præsidijs; in quibus spem tantam ille posuerat, quantum aliud nomen id insectari videbatur. Quid enim illius rabie hostis insolentius? Nam cum ad eum Heraclius misisset, qui pacem peterent, his intolerabili fastu reiectis, respondit non se Romanis parciturum prius quàm crucifixum, (quem Deum esse faterentur) abnegassent, Solēmq; Persarum Deum adorarent. Postea quoque grauissimis licet prælijs fractus, cunctarum ecclesiarum

rum thesauros diripuit, Christianosque Nestorij dogma cogit amplecti: non quòd vsquam probaret professionem nominis Christiani, quam Nestoriani quoque tenebant; sed quòd eum quem crucifixum audiret, pro Deo coli ferre non posset. Eo fiebat vt Nestorianos fauore maiore prosequeretur, à quibus Christus verus esse Deus non creditur. Sciebat deinde Christiano Imperatori, istiusmodi iniurijs animam percelli grauitè atque commoueri. Sed dignus eum aliquando vitæ finis exceperit. Siquidem à proprio filio comprehensus, tenebrisque horridum in locum, quem sibi ipse ad thesauros recondendos parauerat, coniectus, & grauibus subditorum affectus contumelijs, quintum post diem telis confossus interiit. Tum demum laxata sunt Christianis vincula, tum Zacharias Hierosolymitanus Antistes, cum viuificæ crucis ligno, soluta captiuitate remissus est. Temporibus verò Constantis eius, qui ab Heraclio quartus imperauit, Regis Persarum vxor, nomine Cæsarea, propter Christianæ religionis amorem Constantinopolim priuato habitu paucisque comitata venit. Ibiq; cælestibus imbuta præceptis, & baptismi gratiam consequuta, cum illam interim deprehensa profectioe maritus ab Imperatore peteret, seruosque qui reducerent, mitteret, negauit ea se redituram esse ad maritalem thalamum, nisi & maritus Christiana religione similiter imbueretur. Cui cum is acquiesceret, ipse quoque cum 60. virorum milibus Constantinopolim venit, Christianusque illic cum vniuersis effectus est.

Quas persecutiones apud Gothos aliosque populos nonnullos Christiani perpessi sint.

CAPVT X.

Gens præterea Gotthorum copiosissima fortissimaq; potentissimis quoque regibus olim formidabilis, non alienis modò in regnis, quo armorum vi penetrauerat; verumetiam suis in sedibus tenella adhuc ecclesiæ Christianæ germina infestis persecutionum turbinibus è medio dissipare conata est. Siquidem Athanaricus Gotthorum rex, Christianos in sua gente crudelissimè est persecutus, multosque Barbarorum ob fidem quæ iam illic radices egerat, dum interfecit, ad martyrij coronam euexit. Plurimi verò fuga sibi consulentes, in Romanum solum concesserunt;

Paulus Orosius lib. 7. cap. 2.

NON